

30



086540916



101 KØBENHAVNS  
KOMMUNES  
BIBLIOTEKER





**RHB**

KØBENHAVNS  
RÅDHUSBIBLIOTEK

*Mag*  
*09.3914*  
*30*



30 Gadvised telequede  
K'ibukhous Lypique



**KØBENHAVNS  
RÅDHUSBIBLIOTEK**

# 30 Gadeviser

til bekendte Melodier,

tilfegnede

Kjøbenhavns Syngere.

BEVAINMESSA  
ANTOLISBUKAR

---

Kjøbenhavn.

Boghandler N. Wios Forlag.

Sally B. Salomons Tryk.

1857.



## Fortale.

Hæderlige Kritici, strenge Smagsdommere! en lystig Fætter tillader sig her at synge et Par lystige Viser for Eder, Viser, som ikke gjøre Fordring paa stor æsthetisk Værd, da de kun ere et øieblikkelig Indfalds Børn.

Dyrdjærede Tanter og strenge Moralister! I ville maaskee rynke paa Næsen ad mine Viser, men jeg faaer at finde mig deri, da det ikke er for Eder, men om Eders Naragtigheder, jeg allerhelst synger.

Ærværdige Modre og elskværdige Døttre for Eder synger jeg ikke altid; thi Kildevand og platonisk Kjærlighed pleie at være gruelig fjedsommeligt at trækkes med i Længden, men

I flotte Fyre med de gode Hjerter og de tomme Lemmer og I nette Snyger med det naturlige Bæsen

og det ugenerte Smil, for Eder synger jeg allerhelst,  
og for Eders Domstol maae disse Biser bestaae eller  
falde.

Saa sendes de da ud iblandt Eder, og modtage  
I dem vel, skal det ikke blive sidste Gang, at jeg  
gjør et lille Besøg.

**Forf.**



## Snyigen.

---

Original Melodi: Ny musikalsk Museum.

Alt dengang Dagen ved Dresund græde,  
Sad jeg og syede  
Flittigt som Faa.  
Sytøiet ofte dog saldt ud af Haanden mig;  
Ak! for i Anden jeg  
Altid ham saae.

Han har et Mundsstæg og — skøndt ubetydeligt —  
Er det dog nydeligt,  
Indigt og blødt;  
Han har et Bæsen saa smukt og saa sædeligt,  
Det er saa klædeligt,  
Det er saa sødt.

Ude paa Tivoli, der, hvor de dansede,  
Første Gang standsede  
Han mine Fjed,  
Spurgte: „tillader De, jeg engagerer Dem,  
Hvis det generer Dem,  
Bliv da ei vred.“

Indigt han valsende — tænkt, hvor han førte mig!  
 Allermeest rørte mig  
 Dog hans Humeur.

Til'en Conditor han smukt inviteerte mig,  
 Der han tracterte mig,  
 Med en Liqueur.

Aldrig jeg glemmer den Aften saa lykkelig;  
 Rolig og hyggelig  
 Sammen vi sad.

Henimod Midnat, da Porten man lukkede,  
 Lyset man slukkede,  
 Skiltes vi ad.

Ofte han møder mig nu ved den rolige,  
 Stille, fortrolige  
 Fuldmaanes Skin,  
 Udenfor Byen, og nærved den rislende  
 Kilde, den hvislende  
 Bladrigte Lind.

Naar jeg har siddet og syet den rædsomme  
 Lange og kjedsomme  
 Dag uden Lyst,  
 Synker om Aftenen jeg til hans herlige,  
 Trofaste, kjærlige,  
 Verlige Bryst.

---



## Til Straalerne.

Mel. Seit Vater Noach im Becher goß.

Man digter baade om Stort og Smaat  
 Paa Livets evige Kyst;  
 Thi hele Verden er Tankens Slot,  
 Og Himlen boer i vort Bryst.  
 En Mængde Billeder smaa  
 Fremtryller den livlige, malende, skabende Phantasi;  
 Men snart forbi  
 Er Drømmen og Alt, hvad vi saae.

Men Digt'ren griber hvert Billed smukt  
 Og danner Tanken til Ord,  
 Og gaaer mod Himlen endog hans Flugt,  
 Forglemmes ikke vor Jord;  
 Og virkelig bliver hans Drøm,  
 Thi fyldig og kraftig den træder i Livet blandt  
 Mængden ud,

Et Blomsterskud,  
 Et Lysstjær paa Jordlivets Strøm.

Men Livet Digteren om sig seer,  
 Og Dyd og Last i hans Tid,  
 Ham give de fleste af hans Ideer  
 Og Stof til Sang og til Bid.

Dg skuer Hoben sig selv,  
 Dg seer den sin Birken beaandet af Tidernes Storidee,  
 Den snart vil lee,  
 Snart fylde med Alvor sin Sjæl.

Men tidt der findes dog den og den,  
 Som ei vil Sangen forstaae;  
 Thi træffer Biddet, der siges: „Men  
 Vist os han mene dog maa.“  
 De troe, i Digterens Barm  
 At finde Motiver, som aldrig han aned det Mindste om;  
 Til Verden kom  
 Hans Sang uden Ondskab og Harm.

Nei, Livet vistnok er lige smukt  
 I dag og om hundrede Aar;  
 Ei visner Træet, ei Blomst og Frugt,  
 Dg Sangen aldrig forgaaer.  
 Dg Kunstens Venner med mig  
 Vil stole paa Sangens, paa Skjønhedens evige, friske Liv,  
 Dg Skraal og Riv  
 Ei føre os skal fra vor Lei.

## Glædeligt Nytaar!

M e l. Manden og Konen satte sig ned.

Glædeligt Nytaar! Skaal, kjære Bro'er!

Gid Du til Nynt maa komme!

Glædeligt Nytaar! Al ja, ifjor

Lommerne vare tomme.

Nu skal de fyldes,

Haabe vi paa,

Og vi forghlbes

Fra Top til Taa.

Glædeligt Nytaar! Skaal, kjære Bro'er!

Gid Du til Nynt maa komme.

Glædeligt Nytaar, Hr. Creditor!

Hvad har De at befale?

Siig, tør jeg haabe, at De ei troer,

Jeg kan Dem snart betale.

Vil De ha'e Penge?

Nu ja, lad gaa,

Men De maa længe

Vente derpaa.

Glædeligt Nytaar, Hr. Creditor!

Tro ei, jeg kan betale.

Glædeligt Nytaar, Hr. Recensent!

Gid De blev slaaet med Stumhed;  
 Thi da blev hele Byen ei kjendt  
 Med deres store Dumhed.

Ik, jeg maa frygte:  
 Indsee man vil,  
 De er en Lygte,  
 Som leder vild.

Glædeligt Nytaar, Hr. Recensent!

Gid De blev slaaet med Stumhed.

Glædeligt Nytaar! Hør mine Suk,  
 Elskede lille Pige,

Aldrig jeg saae en Dame saa smuk,  
 Jorden har ei Din Lige.

Stift nu blot Tone,  
 Læg mine Saar,  
 Og bliv min Kone,  
 Inden et Aar.

Glædeligt Nytaar! Hør mine Suk,  
 Elskede lille Pige!

Glædeligt Nytaar! — Flink, giv os Rom,

Gid blot vi altid kunne

Saae os en Toddys hos „Onkel Tom,”  
 Barerne der er sunde.

Lystig, min Broder,  
 Matten er lang,



Syng uden Noder  
 For os en Sang,  
 Glædeligt Nytaar, flink giv os Rom,  
 Drikke vi Alle kunne.

Glædeligt Nytaar! Skaal, kjære Bro'er!  
 Gid Du til Nynt maa komme.  
 Glædeligt Nytaar, glem at ifjor  
 Tommerne vare tomme.

Gid Du maa blive  
 Styrrende rig,  
 Saa kan Du give  
 Toddy til mig,  
 Glædeligt Nytaar! Skaal, kjære Bro'er!  
 Gid Du til Nynt maa komme.

### Løveir.

Met. Fred. Ep. 49. (Nu begynder Spillet da.)

Himlen er saa mørk og graa,  
 Og Humeuret ligesaa;  
 Snavset ligger i hver Gade,  
 Og man vade  
 I det maa.

I den fæle Regn og Slud  
 Glemmer reent man Modens Bud,  
 Og med Parapher gaaer man,  
 Og dem slaaer man  
 Hurtigt ud.  
 Damerne, som løbe og trippe i Søllet,  
 Hoste og er saa forkjøled';  
 Ak ja, Herregud!

Hisset i den nye Gaard  
 Manden med sin Vire staaer,  
 Og af Børn og gamle Koner  
 For hans Toner  
 Tak han faaer.  
 Ved den raske Melodi  
 Spurven stemmer ogsaa i,  
 Og den synger glad paa Tage  
 Til sin Mage:  
 Qvirrevi!  
 Skraldemanden skralder til Tacten fornøjet,  
 Pigen kalder ham for Spøg: et  
 Musicalsk Geni.

See, der gaaer en Rigsdagsmand,  
 (Støvlen lugter fælt af Tran),  
 Og nu skal han op i Salen,  
 Holde Taler,  
 Hvis han kan.

Med en Mundkurv om sin Mund  
 Følger efter ham hans Hund,  
 Og den gaaer og lugter til ham,  
 Be'e den vil ham,  
 Og med Grund:  
 Om ei han vil holde i Hast et Par Taler  
 Mod den Skat af fem Rigsdaler  
 Paa hver Kjøbstadhund.

Fyren der med lappet Bræg  
 Staaer og griner i sit Skjæg;  
 Damen paa de skidne Fliser  
 Gaaer og viser  
 Ham sin Læg.  
 Men, som allerbedst han staaer,  
 Han et Pus i Siden faaer  
 Og i Kandestenen dratter,  
 Mens en Latter  
 Man opflaaer  
 Gadedrengen gi'er ham en Snebolt i Natten,  
 Og med Smuds og Skarn paa Frakten  
 Flau han hjemad gaaer.

Pigeskolen nu gaaer hjem;  
 Børnene — jo, pas paa dem! —  
 De paa Flisen gaar i Række,  
 Mens de strække  
 Benet frem.

Tænk jer bare — ogsaa de  
 Kjende til Coquetteri;  
 Til den gamle Laps nu seer de,  
 Og saa leer de  
 Nok saa fri.

Ik, men nu det regner gefærligt fra Skyen,  
 Da vi glemte Paraphyen,  
 Er vor Tour forbi.

---

## En Søndag paa Rangelinie.

Efteraarsstykke.

---

Mel. Fredm Ep. 77. (Klang, minia Flicter!)

Veiret er deiligt. — I Bølgen Guds Himmel  
 Speiler sig og mangan hvidskinnende Sky.  
 Kloffen er tre. Lange-Vinies Brimmel  
 Skal nu for vort Die passere Revue.  
 Lad os betragte den brogede Sværm,  
 Herrer og Damer og Stodd're og Prindsfer.  
 Hen over Sneen man tripper saa ferm,  
 Medens den knirker og glindsfer.

En Diplomat med fiffigste Miner  
 Og med Frakke-Krave af Badsfebjørns Skind



Ofte Forgnetten i Dienfrogen piner,  
 Naar han feer en Somfru i Anfigtet ind.  
 Her komme Damer, og det af beau monde,  
 Blege, fom havde de dandsjet om Natten;  
 Men Diplomaten, han kjender til hon ton,  
 Smiler og tager til Hatten.

Spekthøkerkonen, hun gaaer med fin Datter,  
 Gud bevar os, hvor dog Madamen er feed;  
 Kors, hvad er dette! jeg troer, at hun dratter,  
 Pigen rødmer, Mutter bli'er fufende vred;  
 Tvende Studenter vil hjælpe Madam,  
 Derved de gjøre jo Datt'rens Bekjendtskab.  
 Mutter, hun siger: „Åa, det er en Skam,  
 Dette opoffrende Venfkap.“

Amor har vovet sig ud at spadserere,  
 Staffel, men han fryfer; thi det er faa koldt.  
 Mange han kan ikke incommodere,  
 Pilen dirred, naar han i Haanden den holdt.  
 Frøknen dog rammes af fufende Piil,  
 Aner flet ikke, at Amor har sendt 'en,  
 Førend hun faaer det forelfkede Smil,  
 Ja, og et Blif fra Studenten.

Nu da! Grosfererens ny Equipage  
 Ruller henad Veien bag fuedækte Vold,  
 See blot, paa Døren der ftaaer en Blamage,  
 Det fkal nok bethde hans Vaaben og Skjold,

Hele Personen saa stolt og saa dum  
 Sidder alene paa Sædet og rokker,  
 Medens det muntre Søndags-Publikum  
 Raaber: „Nei, sikken en Klokker.“

Handelscommis'en staaer ei bag sin Skuffe,  
 Han har faaet Stokken og Kjæresten paa,  
 Nylig foræred han hende en Muffe,  
 Som idag Beninderne misunde maae.  
 Sværmerisk seer han paa rullende Sø,  
 Si'er: „Caveline, Naturen er deilig.“  
 Og Caveline, en rød næset Mø,  
 Svarex: „Det ta'er Du ei feil i.“

Mange Slags Folk end paa Linien sig vise,  
 Og i tvende Classer de inddeles kan:  
 Folk, som har spist — ja, og Folk som skal spise,  
 Hiin er ikkun simpel, men denne af Stand.  
 Men for idag vil vi liste os væk,  
 Lukke vort Die for Daarskabs Symptomer;  
 Kom mine Venner, nu er vi ved Bæch,  
 Der maa vi ha'e os „en Romer“.

## Sypigens Bise

om

hvorledes hun morede sig i Juledagene.

Me l. Hvor flinge deilig disse Dandsmelodier.

Imens jeg sidder slittigt her og sber ved Bordet,

Lige indtil Dagen ender,

Seg vil gjenkalde mig, hvordan jeg har mig moret

Nys imellem mine Benner;

Tiden er saa lang,

Med en munter Sang

Kan jeg tidt forkorte mig dens Gang;

Haanden slittigt gaaer,

Frøfnens Kjole faaer

Færdig jeg, før Aftenen os naaer.

Storme tude

Fælt derude,

Mod min Kude

Keguen flaaer;

Men ved Julens Minder

I min Barm oprinder

Der en straalende og herlig Vaar.

Endeel af Zuleaften saae jeg paa Boutikker,  
 Dernæst gif jeg til min Søsters;  
 Hun har en Mand, og hans Fortjeneste er sikker,  
 Derfor fik vi Gjæs og Østers.

Senere derhen  
 Kom min Svogers Ven,  
 Og jeg troer, at han er Smedkersvend.  
 Og saa drak vi Biin,  
 Og saa dansede min  
 Søster efter Svogers Violin.  
 Og saa mange  
 Muntre Sange  
 Svoger Lange  
 For os sang.  
 Henved Midnat fik vi  
 Kaffe, og saa gif vi  
 Hjem at sove i den Nat saa lang.

Den næste Aften var med Fleer jeg inviteret  
 Til en Herre, som jeg kjendte.  
 Champagne fik vi — ja, thi slot han os tractered' —  
 Med Madeirapunsch vi endte.  
 Og min Cavalleer  
 Mig i Diet seer,  
 Om at klinker med mig han mig be'er.  
 „D, hvor De er smuk,“  
 Sa'e han med et Suf,  
 Men jeg svarede ham ei et Muf.

Dg en Anden  
 Sa'e: „For Fanden  
 Slut dog Branden  
 I min Barm.“

— „Beeb De vel, min Herre,  
 At jeg ei, desværre,  
 Kan iasten gjøre Brandallarm.“

Dg anden Inledag Casino jeg besøgte  
 I min nye Silkekaabe,  
 Dg med min Hjertero en lille Vicent'nant spøgte,  
 Dg jeg gav ham Lov at haabe,  
 Morfom var hans Spøg,  
 Han sit Mundstjæg strøg,  
 Dg saa viste han mig Erik Bøgh.  
 Dg da saa vi gif,  
 Sa'e han med et Blif,  
 Som mit Hjerte til at banke gif:  
 „Det skal fryde  
 Mig at byde  
 Dem saa nyde=  
 ligt min Arm;  
 Lad ei længer, Smukke,  
 Mig forgjæves sukke,  
 Dg bliv ikke kold, naar jeg er varm.“

At ja, i Julen mored' jeg mig hele Dagen,  
 Nu er Tyftigheden ude!



Og paa mit lille Kammer er saa thyst, undtagen  
 Hvergang Stormen flaaer mod Rude.  
 Seg maa paaſe paa,  
 Mine Fingre smaa,  
 De maa altid grumme flittigt gaae;  
 Seg maa sje og sje,  
 Eenſom jeg paany  
 Sidder under Taget høit mod Sky.  
 Tiden svinder,  
 Aaret rinder,  
 Mine Minder  
 Er min Trøst.  
 Efter Julen kommer  
 Bist en deilig Sommer,  
 Der igjen mig bringer Fryd og Lyſt.

### Føraarsviſe.

Mel. Slutningsſang af „En Fortid“.  
 April, den een og tyvende,  
 Kom Storſken alt iaar;  
 I Mai — jeg troer den ſyvende —  
 Kom vore Svaler flyvende  
 Og bragte deilig Vaar  
 ∴ Og quiddred og quiddred ſaa ſnuft ved Bondens  
 Gaard. ∴

Ei Skoven sig forjinkede,  
 Men sprang til Vintzen ud;  
 Det grønne Løv os vinkede,  
 Og Naens Bølger blinkede  
 Saa skjælmst til grønne Skud.

∴: Viole, Auriklen og Lilien stod Brud. ∴:

Da mellem Huusfacaderne  
 Vi altid her maae gaae,  
 Da her er Steen i Gaderne  
 Og Støv paa Promenaderne,  
 Vi Vaaren ikke saae —

∴: Men ikkun en Strimmel af Himlen, høi og  
 blaa. ∴:

Ei saaes de grønne Flætninger  
 I Skovens høie Hal;  
 Her har man kun Omsætninger  
 Og her er kun Forretninger; —  
 Det klingende Metal

∴: Behersker vort Leben und Streben og Moral. ∴:

Men, har man Raad, saa kjober man  
 Paa Landet sig et Sted,  
 Og dette Landsted dober man  
 Med Fruens Navn — saa løber man  
 Ei Risiko derved;

∴: Thi hun er, thi hun er fornøjet da dermed. ∴:

Men alle, alle Staklerne,  
 Som intet Landsted har,  
 Engang ud til Spektaklerne  
 Og ud til Blaar-Miraklerne  
 Paa Kaffemøller ta'er;

::: Og ofte en Mængde i Bandet gaaer saagar. :::

Der glemmer man Aviserne  
 Og Brøvet fra vor By;  
 Var ei saa høie Priserne,  
 Man smagte gjerne Spiserne,  
 Som er paa „Bellevue“ —

::: Men nu til sin Madkurv alene man kan the. :::

I Græsset under Bøgene  
 Man ligger nok saa glad;  
 De see paa de Besøgende  
 Og smile til de Spøgende  
 Og hviske Tak for Mad,

::: Og bede at tage en Hilsen med til Stad. :::

Saa, herlig er den skønne og  
 Den friske, lyse Skov —  
 Derfor ud til det Grønne, og  
 Den Gang vil sig belønne og  
 Den har Du vist behov.

::: Men Vaaren, men Vaaren er kommen, Gud skee  
 Lov! :::

# Han har Talent!

eller

Anviisning til nuomstunder at gjøre Lykke som  
Skuespiller.

—  
Mel. Die Lanterne.

Herr Publicum synes ei meer at erindre,  
Talentet er ei noget Ydre, men Indre,  
Dg derfor bli'r mangen Person ufortjent  
Betragtet som Kunstner og sceniss Talent.

Naar En vil paa Scenen begrunde sin Lykke,  
Han gjør sin Debut i det sværeste Stykke,  
Dg saa bliver Dommen, privat og paa Prænt:  
Han mangler Routine, men — han har Talent.

En Anden en sikkrere Bei endnu kjender;  
Han Bladredacteurerne gjør sig til Venner:  
Saa skriver bestandig en pæn Recensent:  
Han maa engageres, for — han har Talent.

Studenten, som ingen Examen kan tage \*),  
Har dog som en Nødhjælp Theatret tilbage,  
Dg man er jo vis paa, naar man er Student,  
Saa raaber en Clique: jo, han har Talent.

---

\*) eller: vil tage.

Costumet selv meget for Enkelte gjorde;  
 Thi, er man bevæbnet med Fippskjæg og Spore  
 Og taler i Samber, bli'er Dommen omtrent:  
 Den deilige Ridder maa vist ha'e Talent.

Men naar man kun spiller i Nutidens Dragter  
 Og ei efter Roes i Sournalerne tragter  
 Og ei bruger Fippskjæg og ei er Student, —  
 Sa, saa finder Ingen, at man har Talent.

## En Criminalhistorie.

Mel. Og dersom Du merer Dig daarligt...

De Fleste kan neppe nok fatte,  
 Hvor Verden er nu bleven slem,  
 ∴ Nu stjæler endogsaa man Katte,  
 Og saa flaaer man Skindet af dem. ∴

Sa, Menneskeslægten er grusom,  
 For nylig der sad en Kat  
 ∴ Og tænkte saa glad paa de Muus, som  
 Den skulde æde inat. ∴

Da kom der to vædsomme Børster  
 Spadsjerende paa deres Fod,  
 ∴ Den Ene bestandigen tørster  
 Saa grumt efter uskyldigt Blod. ∴:

Dg neppe saae Dyret han, førend  
 Han blev saa lynnende vred ;  
 ∴ Men Ratten den sad nu i Døren  
 Dg anede ingen Fortræd. ∴:

Saa tog han da Ratten i Naffen,  
 Den grumme, nedrige Fyr,  
 ∴ Dg puttede ind under Grakken  
 Det stakkels, uskyldige Dyr. ∴:

Han ondskabsfuld vilde den qvæle,  
 Men Ratten den holdt sig s'gu brav,  
 ∴ Dg saa gav den fra sig to sæle,  
 Men meget rørende Wijav. ∴:

Dg det fik en Tømmer at høre,  
 Dg saa tog han Morderen fat  
 ∴ Dg spurgte, hvad han vilde gjøre  
 Ved denne uskyldige Kat. ∴:

Dg da han nu ei fik Forflaring,  
 Saa tog han i Fyren et Tag,  
 ∴ Dg saa blev han bragt i Forvaring  
 Paa Raadstuen selsamme Dag. ∴:



Men Morderen var som en Galen,  
 Dog turde han ei yppe Liv,  
 ∴ Og Tømreren saae, at i Halsen  
 Paa Ratten der endnu var Liv. ∴

Dg da man kom ind i Ketten,  
 Man Ratten paa Gulvet smed,  
 ∴ Den rørte sig ikke af Pletten,  
 Endstjøndt man med Salve den gned. ∴

Men senere kom den til Kræfter,  
 Den var ikke slaaet ihjel,  
 ∴ Dg den befandt sig da efter  
 Omstændighederne vel. ∴

Dg man begriber vist let, den  
 Med Rædsel paa Morderen saae;  
 ∴ Men Glæden blev stor udi Ketten,  
 Da Ratten begyndte at gaae. ∴

Betjentene nu visiterte  
 Den Morder saa heelt expedit,  
 ∴ I Buxerne man attraperte  
 En Lever, en Høske med Fedt. ∴

Man kjendte godt Leverens Nytte;  
 Thi dermed det grusomme Skarn  
 ∴ Tidt loffed uskyldige Bytte  
 Saa lumst i sit nedrige Garn. ∴

Til Offeret hen man nu drog ham,  
 Det virked med Klem og med Fynd;  
 :: Samvittigheden den slog ham,  
 Og han bekjendte sin Synd. ::

Paa fire Aars Tugthuus lød Dommen,  
 Som over den Morder faldt.  
 :: Med Lev'ren, han havde i Commen,  
 Gik Katten sin Skade betalt. ::

Men havde han ikke bedrevet  
 Det grusomme Barbari,  
 :: Saa var han vist muligviis blevet  
 For Tugt og Rasphuset fri. ::

---

## Tanker om Rigsretten.

(En Vise, skreven i Slaveriet.)

---

M e l. Men Clara, hvorfor rødmer Du ved Berlings Avis.

Jeg er en gammel Slave fra Kongens Slaveri;  
 Jeg hører ikke til de Sortegule.  
 Jeg bærer det bekjendte og graa Liberi  
 :: (De andre kalder man Kanarifugle). ::

Jeg fire Aar har været her — og det er dog en Skam!  
 Og først jeg kommer ud til næste Sommer.  
 Man sa'e, jeg havde stjålet et Faar og fjorten Lam,  
 :: Og denne Bøgn blev troet af min Dommer. ::

Ah! havde det dog barestens været iaar,  
 Saa var jeg inte Straffen bleven ifjendt;  
 Jeg havde appelleret med alle mine Faar  
 :: Til vores Rigsret og var bleven frikjendt. ::

Jeg havde mig støttet til en Lovparagraph,  
 Hvorpaa jeg alle Skurke gi'er Anviisning;  
 Den haaber jeg inte saa snart skaffes af —  
 :: Jeg mener den om Overbeviisning. ::

Min Overbeviisning det var, dengang jeg stjal,  
 Jeg brød ikke Loven gefærligt;  
 Ministrene, der kjendtes for frie — de skal  
 :: Ha'e handlet omtrent ligesaa ærligt. ::

Ku spanke de frikjendt omkring: paa Vagen har  
 Et Par af de Herrer en Nøgle;  
 Men jeg, som gaaer og trækker det tunge Skubbekar,  
 :: Jeg bærer om Væggen en Bøile. ::

De kjøre omkring til et evigt Solderi  
 Hos Prindsen og Aristokrater;  
 Men jeg gaaer og fryser paa det fæle Glaci  
 :: Og bli'er bevogtet af et Par Soldater. ::

Men, naar jeg kommer ud af det graae Liberi  
 Og atter skal frem for en Krigsret,  
 Saa ta'er jeg med de Fine og Russerne Parti,  
 ;: For de kan faae mig fritjendt af en Rigsret. ;:

---

## Tivolivise.

---

Mel. Visen om Dyrehavsmancouren.

Vil Du more Dig, maa  
 Ikke mere Du gaae  
 Paa Hr. Carstensens gamle Tivoli;  
 Det i Hundene gaaer,  
 Det ei længe bestaaer,  
 Thi Bestyrelsen den er saa daarlig.

Hvor er nu Jean Depuis,  
 Vil vi see ham paant?  
 Ak, nei! Han er for evigen borte.  
 Borte alle de Spring  
 Og mærkværdige Ting,  
 Der i forrige Tider os moerte.

Alle glubende Dyr  
 Reent fra Tivoli flyer  
 Ud i Skoven igjen — til vor Basse;

Hvor er Stæren, som før  
 Kunde efter Gehør  
 Synge morsomme Viser og snakke?

Hvor er Løverne, som  
 Bleve flot førte om  
 Mellem Mængden i dygtige Bure?  
 Ak! Man sjelden dem meer  
 Nu paa Anstalten seer:  
 I en Krog nærved Graven de lure.

I Slusefter man har  
 Aldrig mere saagar  
 Noget Sang af en ægte Tyroler,  
 Og i Statsgraven man  
 I det muddrede Vand  
 Seiler aldrigen meer i Gondoler.

Caronsjellen den gaaer  
 Ikkun langsomt iaar,  
 Ja, selv Kutschbaneu, der er dens Nabo.  
 Vi har Fyrværkeri,  
 Og, naar det det er forbi,  
 Ja, saa raabes af Alle da capo.

Der er intet Gemyt,  
 Hver en Gæst er forknytt,  
 Knap en Boeuffteg han gider fortære;

Og saasnart man blot seer  
 Til en Dame og leer,  
 Ja, da raaber hun strax: lad mig være!

Man maa tilstaae mig, at  
 Man bli'er reent desperat  
 Ved at støde paa Sligt paa Tivoli;  
 Derfor troer jeg, den maa  
 Bist i Hundene gaae,  
 Thi den er nu saa gruelig daarlig.

---

## Forlovelser paa Syltetøi.

Duet.

En tybsk Melodi.

L i n e.

Forlovelse paa Syltetøi!  
 Nei, kjære, søde Emmy, søi!  
 Sligt aldrig gaaer i Længden.

E m m y.

Men det er dog en stor Blaseer  
 At vandre med en Cavalleer  
 Paa Tivoli blandt Mængden.



Desuden :

Mit den Kleinen fängt man an,  
Mit den Großen hört man auf.

L i n e.

Forlovelse paa Syttetøi!  
Ja, dersom Fyren har Emploi,  
Det kan sig vel betale.

E m m h.

Hans Pengepung er aldrig tom,  
Præsenter giver han os, som  
Slet ikke er saa gale.

T h i

Mit den Kleinen fängt er an,  
Mit den Großen hört er auf.

L i n e.

Forlovelse paa Syttetøi!  
Men tænk dig, dersom Fuglen fløi  
Fra mig af puur Malice!

E m m h.

Det gaaer just ei saa sjældent paa,  
Men gaf blot hen, gjør ligesaa,  
Og husk saa paa min Vise:  
Mit den Kleinen fängst du an,  
Mit den Großen hörst du auf.

Line.

Forlovelser paa Syltetøi!  
 Men Prisen maa dog holdes høi  
 Paa flige Amouretter.

Emmy.

Ja, det den ganske sikkert maa,  
 Man rejfikerer jo at faae  
 Paa Navn og Rygte Pletter.

Ak ja,

Mit den Kleinen fängt man an,  
 Mit den Großen hört man auf.

Line.

Forlovelser paa Syltetøi!  
 Til dem man ei tør sige føi,  
 Naar bare Fyren fjong er.

Emmy.

Men med et Raad jeg slutte vil,  
 Ret praktiff for hver Pigelil  
 Med flige Liaifonner,

Dg Raadet lyder faaledes:

Mit den Kleinen fängst du an,  
 Mit den Großen hörst du auf.

## Den forknytte Frier.

Mel. Faa min Dør banker En alt i tidlige Morgen.

Saa gjerne, saa gjerne, jeg vil mig forlove,  
 Men frie — dertil tør jeg dog ikke mig rove;  
 Tre Gange i Livet jeg har det probert,  
 Tre Gange jeg alt har mig prostituert.  
 Naar jeg seer paa min Flamme, bli'r Hjertet saa  
 stygt, —

Beg saaer Bæven og Frygt,  
 Og det er jo saa stygt.

Den Første, jeg elsked', det var Somsfru Møller,  
 Blondine hun var med velsignede Krøller.  
 Hun gif sig saa ofte paa Borden en Tour,  
 Hun havde en Taille, en Barm, en Figur!  
 Beg en Dag vilde frie, men da smilede hun,  
 Og i selsamme Stund  
 Gik i Baglaas min Mund.

Den Anden jeg elsked', det var en Brunette,  
 Hun hørte nu rigtignok til de Coquette,  
 Den Egenskab netop fortrinlig jeg fandt,  
 Det gjorde den Somsfru saa saare piquant.  
 Og jeg gjorde en Dag just mit dybeste Buf,  
 Og jeg sa'e — med et Suf — :  
 Aaja, ikke et Muf!

Den Tredie — det var en nydelig Enke,  
 Og Penge hun havde sin Veiler at stjænte,  
 Jeg currede svært paa Distance og var  
 En Maaned den største forelskede Nar.  
 Jeg en Dag vilde frie, da just sammen vi gif,  
 Jeg gav hende et Blik, —  
 Af, men — saa slog det Skik.

See, saadan er altid det gaaet mig Staffel;  
 Hvis jeg faaer en Kone, det er et Mirakel,  
 De Pigeborn gjerne en Mand sig vil ha'e;  
 Men tør han ei beile, hvad nytter det da?  
 Den næste Gang troer jeg, at skriftligt jeg frier,  
 Man et Ja mig da gi'er,  
 Og forlovet jeg bli'er.

---

## Sommeren.

---

Mel. Gammel Folkevise.

Nu har vi Sommer, fortæller den blaae,  
 Smilende klare Guds Himmel,  
 Nu har vi Sommer, fortælle de smaae  
 Fugle og Blomsternes Brimmel.  
 Derfor vi flygte fra steenreiste Buur  
 Ud i den friske, den frie Natur.

Nu har vi Sommer, nu kommer den Tid,  
 Hvorpaa vi vented' saa længe;  
 Endt er al Brede, al vinterlig Strid,  
 Spillemand spiller paa Streng,  
 Synger saa lystigt sin deilige Sang,  
 Priser vor Skov og vor Sø og vor Bang.

Nu har vi Sommer, o, fryd dig med mig,  
 Glæden nedstiger til Hjertet,  
 Lykken nu kommer til mig og til Dig,  
 Sorgerne flye, som har smertet.  
 Sommeren byder os Glæder og Frugt,  
 Byder os Roser, der dufte saa smukt.

Nu har vi Sommer, min deilige Brud!  
 Ud til den kølige Skygge,  
 Skoven os byder, vi glad ile ud,  
 Der vil vi elske og bygge.  
 Der vil jeg hvile saa sødt i Din Favn,  
 Glemme hver Byrde, hvert vinterlig Savn.

Nu har vi Sommer, vær lystig, Hurra,  
 Nu skal kun Glæden regjere;  
 Drømmen er kort, den forsvinder — af ja,  
 Bladet snart visent vil være.  
 Dog, mens vi leve, skal gjennem vort Bryst  
 Strømme vor Sommers livsalige Lyft.

---

En Bise om, hvorledes Caveline Sørensen og jeg morede os paa Tivoli til Georginesfesten.

---

Me l. Slutningsvalsens af „Et Folkesagn“.

Tivoli leve! Der er en Fest,  
Som er saa ganske rædsom deilig;  
Lad os iaften være dets Gæst,  
Det gjør vi vistnok inte Feil i.

∴ Caveline, er det beleilig,  
Gaae vi paa Tivoli og gjør Blæst? ∴

En Mark og otte fer en Billet,  
Det kan nok bæres af min Lomme.  
Kjæreste Pige, hvor her er net,  
See blot, hvor mange Folk, der komme!

∴ Caveline, hør, denne Tromme  
Lyder dog deiligt til den Clarinet! ∴

Hist paa Theatret man med Gefühl  
Elfter — men kun paa Skrømt desværre;  
Bifald man gi'er ved rædsomme Hyl,  
Baade fra Loger og Parterre.

∴ Caveline, hvis denne Herre  
Atter fornærmer Dig, saaer han s'gu Prøgl. ∴



Løvhallen vinker, gaae vi derhen?  
 Synes Du ikke, at den fiin er,  
 Publicum trykker sig gjennem den,  
 Ja, her Commers og dygtig Griin er.  
 Caveline, see Georginer  
 Prange saa smukt mellem Løvet, min Ven.

Oh, nei, hvad seer jeg -- det er krabat,  
 Og det vil vistnok Bisald høste,  
 Hisset man har blandt Grenene sat  
 Mangen en rædsom yndig Bøste.  
 Jacob Davidsens er den Fø'ste,  
 Saa kommer Siesby og Goliath.

Grüne han sidder med Paraply,  
 Dernæst Kong Bomba med en Blyhat,  
 Frits fra Berlin han synes saa fry;  
 Thi han har faaet sig en ny Hat.  
 Man fortæller her uden Sky, at  
 Den er nu ogsaa vatteret med Bly.

Hør, Caveline, Du skal la'e vær',  
 Hvad vil Du see paa disse Fyre?  
 Du har jo sagt, at Du har mig kjær,  
 De: for maa Dinene Du styre.  
 Caveline, nei, sikken Lyre!  
 Synes Du ikke mahogni den er?

Tivoli leve! Der er en Fest,  
 Og den er ganske rædsom deilig;  
 Vi har iaften været dets Gjæst,  
 Og det vi inte har gjort Feil i.  
 Caveline, er det beleilig,  
 Saa gaae vi hjem nu, mens Legen er bedst.

### Glegie.

Af en Skuugjæst,

Mel. Gubben på bron.

See, Skoven den staaer nu saa tom og forladt,  
 Og Bladet er visstent og gult;  
 Og ude ved Stranden der brumme hver Nat,  
 De Bølger tungsindigt og hult.  
 Og Veien, som skjultes af Støv,  
 Bedækkes af Træernes Løv;  
 Blomstens Skud,  
 Som sildigt sprang ud,  
 Bli'er knækket af Storm og af Slud.

Dg hist „over Stalden,“ hvor Lystighed var,  
 Er ikke en eneste Sjæl;  
 Hvor før vi drak Punsch hos den muntre Husar,  
 Nu gnaver en Muus bag sin Sjæl.  
 Hvor er nu den yndige Slut,  
 Hveri . . . i hvis Sang vi var skudt?  
 Helt forbi  
 Er vort Sværmeri  
 For Sangen: „la reine des prairies“.

Hvor Teltene stod under løvfulde Træer,  
 Man seer kun det nedtraadte Græs,  
 Hvor ofte sad ei vi med Vennerne der,  
 Naar vi vare ret i vort Es.  
 Dg hvor vi saa løe, naar de sang  
 For hundred og tyvende Gang:  
 „Han på bron,  
 Han tog sig motion,  
 Han gik hvarje dag uppå bron.“

Hvor yndige Slutter de fik en Svingom,  
 Dg Hjerter vi listigen stjal,  
 Vi see kun en Gynge — og Gyngen er tom,  
 En Galge i Faucernes Sal.  
 Saa tidt med en Jomfru vi sad  
 I Løvhytten hist og var glad.  
 Lystig Sang  
 Til Bægrenes Klang  
 Lød smukt over blomstrende Vang.

Paa Jægerborgsveien, hvor Husene staae,  
 Ei mere Sirenerne boer;  
 Hvor før vi bag Ruden de Deilige saae,  
 Staaer nu kun en Bonde og gloer.  
 En Faun han mig tykkes bestemt;  
 Men hvor har han Nympferne gjemt?  
 Under Lind  
 Ved Stjernernes Skin  
 Vi sukked saa tidt: luk os ind.

Ak! Alting er øde og Alting forladt  
 I denne fortryllede Skov;  
 Og gjennem den flygter i bælmørke Nat  
 En Hjort paa sin fjerlette Hov.  
 Men Skoven skal blomstre paany,  
 Og Kulde og Taagerne flye.  
 Ja, og saa  
 Med Pigerne smaae  
 Til Dands og i Gyngen vi gaae.

---

### En Kaffemølle.

---

Mel. Fred. Ep. 67. (Fader, Mowit's bror!)

Kloften strax er Told!  
 Lad os ende vort Sold,  
 Mens endnu vi har Mynt i Behold.

Fra vort Klampenborg vi

Kjøre hjem, fordi

Kommersen er forbi.

Bogt dig for Grenene,

Min Ven!

Saa kom dog paa Venene

Igjen.

Er du fuld? — Nei blot . . .

Blot lidt blisfet. — Godt,

Da gaac vi kun saa smaat.

Der en Vogn vi har,

Plads paa Vognen vi ta'er,

Men bravo, der er Damer saagar.

For at komme derop,

Gjør vi blot et Hop,

Og hjem saa i Gallop.

Bløde er' Sæderne

Bestemt,

Og smudse ei Klæderne

For slemt.

Kjør nu til . . . ja saa,

Hør, men Ruds! du maa

So ei ha'e Tretten paa!

Veiret er saa smukt;

Maanen staaer over Bugt,

Og mærker I Violernes Lugt.

Hvis jeg ei ta'er feil,  
 Over Sundets Speil  
 Man skimter hvide Seil.  
 Hør hisset Vandene.

De blaae

Saa sagte mod Strandene

Alt flaae.

Hvilken Fryd, hvilken Lyst!

Medens Alt er thyst

Alt kjøre her langs Kyst.

Nyd ethvert Minut!

O, min deiligt Glut,

I Dem jeg længe har været stude.

De er taus, men dog mild —

Deres Dines Ild

Kan ei mig lede vild.

Seg er betydelig

Charmert,

For De er saa nydelig

Frisert.

Spyttekrøllerne

Kan jeg lige see

Bag Sommerhattens Sne.

Hør, mine Herre der,

Vil De bare la'e vær,

Hvad angaaer Dem min Carolines Klæ'er. —

Men jeg meente jo blot,  
 Hendes Hat var flot. —  
 Lad det nu være godt. —  
 Hvis Du fornærmer ham,  
     Min Ven,  
 Da jeg beskæmmer ham  
     Gjen! —  
 Hold Dig blot herfra,  
 Du er blisjet. — Ja,  
 Men Prygl skal han s'gu ha'e.

Jeg vil op at slaaes,  
 Jeg vil bhyde ham Trods,  
 Hvor sidder han, som har fornærmet os?  
 Jeg er lynnende gal  
 Paa den frække Karl. —  
 Saa gjør dog ei Scandal. —  
 Jeg Bindeværerne  
     Slaaer ud! —  
 Nu slaaes vistnok Herrerne,  
     Na Gud! —  
 Mine Damer, nei,  
 Stol kun trygt paa mig,  
 Der bliver Slagsmaal ei.

Han er sovet ind;  
 Det omtaagede Sind  
 Afkjøles snart i natlige Vind.

Maanen træder paant  
 Frem bag hviden Sky,  
 Og hist jeg seer vor By.  
 Hesten, i Benene

Lidt træet,

Dog gaaer over Stenene

Adræt.

Nu vi skyde Fart,

Og nu er vi der snart,

Og det er grumme rart.

Her er Bommen, stop!

Manden lukker os op —

Nu kjør igjennem Rudst i Gallop!

Caroline, et Ord,

Siig mig, hvor De boer,

O, siig mig bare hvor. —

Min Gud, ei jeg troede —

Na hvor?

I Nyhavn . . . jeg boede

I fjor. —

Spot mig ei, min Skat, —

Nei, nu troer jeg, at

Seg siger Dem Godnat.



## En Episode af en Flyttedag.

Med For at studere Folkets Smag.

Igaar dengang jeg laa og sov,  
 Jeg blev af Værten vækket,  
 Og da han nu var gruelig grov,  
 Saa blev jeg lidt forskrækket.  
 Og han skreg! „min Leie maa jeg ha'e,  
 Ellers strax — ellers strax flytter De herfra.“

Jeg svared med den Værdighed,  
 Som altid er mig egen ;  
 Han vedblev dog at være vred  
 Og raabte kun paa Leien.  
 Men saa sagde jeg: „min kjære Mand,  
 Jeg Dem ei — jeg Dem ei den betale kan.“

Men tænk, saa lagde han Beslag  
 Paa Alting hvad jeg eied ;  
 Dog kan jeg sige med Behag,  
 At det var ikke Meget ;  
 Ak! tilsidst tog han da mine Klæ'er,  
 Og jeg laa — og jeg laa ganske nøgen der.

Det var dog vistnok altfor galt,  
 Saa vidt som han drev Spøgen;  
 Jeg svor, han skulde faae betalt,  
 At han lod mig gaae nøgen.  
 Og min Bei jeg ud af Døren ta'er,  
 Paa min Krop — paa min Krop jeg kun Skjorten bar.

Saa løb jeg til hans Kone ind,  
 Hun skreg, dengang hun saae mig,  
 Hans Datter blev saa rød om Kind,  
 Men stirrede dog paa mig.  
 Og jeg sa'e til Værten: „bliv ei vred,  
 De kan godt — De kan godt faae min Skjorte med.“

Han raabte: „har for Damer da  
 Slet ikke De Estime?  
 Saasnart De trækker Skjorten af,  
 Saa vil de strax besvime.“  
 Men jeg saae paa Datt'ren, som var rød,  
 Og jeg sa'e — og jeg sa'e: „det har ingen Nød.“

Men Enden paa det Hele blev,  
 At jeg fik mine Klæder;  
 Og ned jeg nu ad Gaden drev,  
 Nød Flyttedagens Klæder.  
 Og tilsidst jeg fandt, men det var grovt!  
 Et Logi — et Logi paa vort Bartou Loft.

## Det er for galt.

Mel. Ein Unglücksvogel man mich nennt,  
eller:

Naar kommer den gode Tid.

Uk! det er en gesærlig Tid,

Som vi nu lever i,

Jeg har i Lommen ei en Hvid

Dg eier ei Logi.

Sgaar derfra jeg jaget blev,

Thi det var ei betalt,

:: Snat jeg om paa Gaden drev,

Dg det var dog for galt. ::

Min Hat, som før var ganske sort,

Den er nu blevet graa;

Dg Besten har jeg spillet bort

Dg Skjorten ligesaa.

Min Frakke i Ruiner er,

Uk! Bjalt kun slaaer til Bjalt;

:: Snart eier jeg slet ingen Klæ'er,

Dg det er dog for galt. ::

Før drak jeg mig en Sobrian

Hver Dag hos „Dukel Tom,“

Man kaldte mig den pøene Mand,  
Hvorhen jeg ogsaa kom.

Nu gaaer jeg som et Skumpelsfud,  
For „Nod“ jeg bliver kaldt,

∴ Fra hver en Kro jeg bli'er smidt ud,  
Nei, det er dog for galt. ∴

En Kjæreste jeg havde før,  
Hun hjalp mig altid lidt,  
Naar Halsen den var altfor tør  
Dg stor min Appetit,  
Hun var saa nydelig og net,  
Jeg offred hende Alt;

∴ Nu løber hun med en Cadet,  
Nei, det er dog for galt. ∴

Jeg troer, jeg Livet af mig ta'er,  
Naar bare det gaaer godt;  
Til Drukning intet Mod jeg har,  
For Vandet er saa vaadt.  
I Skoven jeg mig hænger da,  
Men hvis nu ned jeg faldt?

∴ Dg hvor skal jeg faae Strikken fra?  
Nei, det er ogsaa galt. ∴

Her staaer jeg uden Skjorte paa  
Dg med en gammel Hat.  
Gud veed, hvor jeg skal Spise faae  
Dg Bopæl for inat?

Paa Fæstningens Glaci — ja der  
 Bli'er Sengen ei betalt;  
 ∴ Men sove der i dette Veir,  
 Det er dog altfor galt. ∴

Beg paa mit hele Fremtidsvel  
 En Smule tænke maa;  
 For ellers Kykkerne ihjel  
 Mig Staffel ville slaae.  
 Gud veed, hvorfra jeg Mhyten faaer,  
 Beg mangler næsten Alt;  
 ∴ Hvad om jeg til „Grevinden“ gaaer —  
 Nei, det var dog for galt. ∴

---

## Lutter Illusioner.

M e l. Bøghs Fætterjeremiade.

Mennesket haaber hver eneste Dag:  
 Lykken den kommer imorgen;  
 Det er som oftest et Sandsebedrag,  
 Sindet ei slipper for Sorgen.

Dg vi opdage, at Storhed og Pragt,  
 Rigdom og Høihed og Throner  
 Og Idealernes sølsomme Magt —  
 Af, ere kun Illusioner.

Nu vil Alhambra ei komme istand,  
 Skjøndt man er enig om Pladsen;  
 Thi Herr Gedalia, siger man, kan  
 Actier ei faae i Kassen.  
 Siden ei meer vi Hr. Carstensen har  
 Frygter solide Personer;  
 Gardes Talenter længst meente man var,  
 Af! ifkun blot Illusioner.

Nylig en Bank af Herr Walling og Lund  
 Her skulde realiseres;  
 Syv Millioner der manglede kun,  
 Saa kunde den etableres.  
 Dagbladet skrev, at det Hele var Pjank  
 Med disse syv Millioner.  
 Af, og saa blev da den herlige Bank —  
 Tænk bare, til — Illusioner.

Publicum mener, at Kunsten nu skal  
 Hæve sig høit paa vor Scene,  
 Heiberg blev sthyrtet med frygteligt Knald,  
 Af! nu staaer Thomas alene. —

For vort Theater blev Dorph Directeur,  
 Publicum helt det forsoner,  
 Dog hvis man troer, det bli'er bedre end før,  
 Gjør man sig kun Illusioner.

Hvorhen man vanter og hvorhen man seer,  
 Træffer man kun Illusioner:  
 Frihed i Landet og Eenheds Sdeer,  
 Haabet om større Pensioner.  
 Og „Appanage“ man vilde jo gi'e  
 En, der alt har Milloner —  
 Heldigviis slap vi dog denne gang fri:  
 Det blev kun ved Illusioner.

---

### Et billigt Onske.

---

Mel. Der Pabst lebt herrlich in der Welt.

Jeg mange Kjærestes har haadt,  
 Men af, jeg har dem Alle tabt;  
 Jeg frygter for at gaae i Trø  
 Og ende — af — som Pebermø.

Min første Kjæreste er død,  
 Han var saa overmaade sød,  
 Hans Bortgang mig til Hjerte gif,  
 Endskjøndt han døde nok af Drif.

Min anden Kjærest var Student;  
 Men ham det var ei stort bevendt :  
 Han havde — knap man troe det vil —  
 Af Kjærester syv, otte til.

Den næste var en stor Poet;  
 I har ham vist paa Gaden seet,  
 Han gif saa gjerne paa Commers,  
 Men skriver mageløse Vers.

Jeg havde ogsaa en Copist,  
 Men af! det Levebrød er trist,  
 Og jeg slog op med denne Mand,  
 Thi han tractered kun med Vand.

En Kræmmervend jeg ogsaa fandt,  
 Han var saa deilig og galant,  
 Og Gud — men saa hans Principal  
 Dpdaged, han af Skuffen stjal.

Den sidste var en Landcadet,  
 Han var nu ellers ganske net;  
 Men tænk jer blot, den slemme Snægt  
 Til sin Examen gif reject.



Nu er jeg femogtredve Aar —  
 Gud veed, hvorfra en Mand jeg faaer;  
 Der er ei mere om mig Rist —  
 Al var jeg bare, bare gift.

## Ny og bedrøvelig Bise

om

den saa bekjendte og efterspurgte

**Spaa-Stine,**

indeholdende en saufsærdig Beretning om, hvorledes hun  
 spaaede den lille Areline, og hvorledes denne uskyldige Pige  
 købte sine 3 Mark derfor og alligevel blev narret og ikke  
 fik Kræmmerpønden, som her i Bisen kaldes Commis, fordi  
 det er finere m. m.

Med. Og dersom Du morer Dig daarligt.

Dg baade Grove og Fine,  
 Saavel som Store og Smaa,  
 Har vist hørt Tale om Stine,  
 Der kunde i Kortene spaae.

For 3 Mark hun kunde berette,  
 Om Kjæresten blev os tro,  
 Og hun kunde mere end dette,  
 For Djævelen kjendte hun jo.

Men fattes Du Mønten, min Bedste,  
 Hos Stine dog Intet det gjør;  
 Hun hjælper sin trængende Næste  
 For Suffer og Fløde og Smør.

Og det var den smaa Aelene,  
 Hun havde Commis'en saa kjær,  
 For han hørte nu til de Fine  
 Og havde saa deilige Klæ'er.

Og var han endogsaa en Taabe,  
 Paa Lommen han Mønten dog har.  
 Hver Vinter han giver en Raabe,  
 Og det en af Silke saagar.

Og er man paa Mafferade,  
 Man spiser til dyreste Priis,  
 Og drikker endel Limonade,  
 Og solder med Kage og Bis.

Saa tænkte den smaa Aelene:  
 „Den Karl maa Du passe paa;  
 For ellers de sødste Vine  
 Og Raaber Du inte kan faae.“

Men Doris, hun tænkte det Samme,  
 Og sa'e til sig selv: „Na Gud,  
 Jeg sætter Commis'en i Flamme,  
 Og stikker hans Kjæreste ud.“

Dg derfor til Spaaftine gif hun:  
 Dg hentede Raad og Trøst;  
 Dg Kræmmerens Hjerte fik hun  
 Dg havde en gylden Høst.

Men det var den smaa Areline,  
 Hun mærked hvad Klokken var flaaet,  
 Saa tænkte hun: „Død og Pine,  
 Hans Hjerte har Doris faaet.“

Dg derfor til Spaa=Stine gif hun,  
 Forgjæves var dog hendes Gang,  
 En Næse ved Døren alt fik hun,  
 Dg Næsen var temmelig lang..

Ihi Stine sad skrækkelig i'et,  
 Dg led selv svarligen Nød,  
 Hun nappet var af Politiet,  
 Dg sad nu paa Band og Brød..

Saa gif da den smaa Areline  
 Fortviolet til Langebro ned,  
 Hun havde en skrækkelig Pine,  
 Ihi hun af Kjærlighed led.

Saa fastede hun sig i Bandet,  
 Dg skjøndt der var tre Allen kuns,  
 Saa kom hun dog aldrig til Landet,  
 Men hun gif lige tilbunds.

Hvad blev der da nu af Commis'en?  
 Han tumled med Doris sig om,  
 Og holdt et frygteligt Griin,  
 Og saa han i Tugthuset kom.

Og Doris blev Badstertjælling,  
 Af Sorg hun til Flasken sig slog;  
 Her ender min lille Fortælling,  
 For Djævelen Spaa=Stine tog.

---

## Underofficeers=Glegi.

---

Mel. Hver Morgen reiste jeg min Strop.

Ak! Verden er saa syndefuld,  
 Som aldrig den har været,  
 Og glatvæf styrtes det omfuld,  
 Som før man høit har æret.  
 Jeg derfor tænker: Verden staaer  
 Vist ei til Paaske næste Aar,  
 Og at en frygterlig Comet  
 Den tager paa sin Bangenet;  
 Saa sidder Compagniet  
 Og jeg s'gu deilig i 'et.

I gamle Dage skulde vi  
 Bevogte Byens Porte,  
 Nu seer man der kun Politi —  
 Soldaterne er borte.  
 Og I kan tænke Jer min Skræk,  
 Da Nørreport man reent tog væk.  
 Nu kan jo Fjenden komme her,  
 Saasnart det ham beleiligt er;  
 Og saa er vi s'gu fra 'et,  
 Forinden vi veed af 'et.

Naar Bægt'ren ta'er til Fløiterne  
 Og næsten mister Beiret,  
 Hvem skal saa bringe Sprøiterne  
 Og Ilden faae beseiret?  
 Hvad hjælper vel en Sprøitemand,  
 Naar ei han Sprøite har og Band;  
 Det hele sorte Compagni  
 Kan da slet ingen Straale gi'e;  
 Og himmelhøit de straale,  
 Fordi de mangle Straale.

I Kongens Have hører man  
 Den græsfeligste Jammer,  
 Uhindret Lapsen cure kan  
 Til Ammer og Madammer. —  
 Paa Bolden har man ogsaa Lov  
 At gjøre nu det værste Sjou;

Der er om Natten Spøgeri,  
 Og det er barestens, fordi  
 At disse nye Boldmænd  
 Kan inte magte Troldmænd.

Nei, man kun med Geværerne  
 Kan holde Djæblen Stangen.  
 Nu stjæles Kirsebærrene  
 Saa tidt i Kirsebærgangen.  
 I gamle Dage tappert nok  
 Forsvared jeg dem med min Stof  
 Mod hver en lækfersulten Dreng  
 Og gav saa Lusjinger iflæng,  
 Af, meer ei hentes Gre  
 I Kampen for en Pære.

Og det er ogsaa slemt, ei meer  
 Vi banke tør Soldater;  
 Thi det er disse frie Ideer,  
 Som nu regjere Stater.  
 Min Arm til Kroppen aldrig frøs,  
 Den immervæl sad bandsat løs;  
 Jeg grulig Lyst har til at slaae  
 Enhver Civil, jeg støder paa.  
 Og har jeg Een paa Lampen,  
 Jeg bruger altid Lampen.

Det Værste er: vi komme kan  
 I Byens mange Blade;

De har den militaire Stand  
 Gjort overmaade Skade.  
 Og vor Major forleden Dag  
 De havde saamæn tegnet af,  
 Der stod han med sin Knebelbart,  
 Sit hovne Blik — jo, det var rart.  
 Jeg sa'e med Frygt i Sindet:  
 „Hold Du Dig nu i Skindet.“

Den gamle, gode Disciplin  
 Man jaget har paa Døren,  
 Mod Folkene man er saa fiin  
 Og kalder dem for „Børn.“ —  
 Og derfor veed jeg, Verden staaer  
 Bist ei til Paaske næste Aar;  
 Men oppe i vor Herres Land  
 Mit Compagni skal træde an,  
 Hvis ei saa slet det gaaer os,  
 At Oberst Satan faaer os.

---

## Mosaisk.

---

Mel. af D. Lindblad. (En Tale skal jeg holde lad gaae).

En Vise vil jeg synge idag,  
 Og, hvis jeg kan, Enhver til Behag;

Synge jeg vil om Stort og om Smaat,  
Om Alting synger jeg lige godt.

Tro dog derfor ei, jeg er  
Noget fuldendt Geni;  
Slig Bencøvnelse, Enhver  
Aner, var Ironi;  
Nei, Genier og Talenter  
Finder man kun blandt Studenter.

Theatret fik en ny Directeur;  
At aldrig han har været det før,  
Mærked man strax, da „Egtemand Trop“  
Han ganske nylig en Dag fik ført op.

Publicum paa Stykket saae,  
Dg til Piberne greb;  
Dg Gongonen maatte gaae,  
Thi gefærligt man peb.  
Bruger nu for tidt man Pibe,  
Kommer Hr. Dorph s'gu i Knibe.

Dg i Casino er Eriq Bøegh,  
Der giver os saamangen en Spøg;  
Folk er dog ikke glade endda,  
Thi flere Løier de immer vil ha'e.

Dg til vor Beklagelse  
Peb man og var saa grov  
Mod „En Nat i Slagelse“,  
Blot fordi det var Sjov.



Men just derfor Ingen nægter,  
Publicum pøb som en Bægter.

Man mærke kan, at Publicums Ven,  
Sr. Carstensen, er kommen igjen,  
I Hippodromet han gjør Soiree,  
Hvor atter Pjerrot os faaer til at lee.

Eierne af Tivoli  
Grædde alt, hvad de kan,  
Thi Alhambra, mene de,  
Kommer ogsaa istand.  
Bli'er Alhambra færddig, er de  
Ganske bestemt ogsaa færddig.

Men, medens Dansken moret sig godt,  
Begynder Tydskten atter saa smaat  
At intriguere slemt mod vort Land;  
Thi Danmarks Frihed ei lide han kan.

Han misunder os, at vi  
Ei som han kan faae Knut;  
Og at ogsaa vi er fri  
For at kunne bli'e studdt.  
Men, skjøndt Moter han gi'er fra sig,  
Er han ei meget courassig.

For to Aar siden Paven i Rom  
En smuk Present af Danmark bekom;  
Det var en gammel, rusten Kanon,  
Som havde tilhørt en Kirkepatron.

Men til Gjengjæld sender han  
 Os af Nonner hele sex,  
 Hvoraf hver passere kan  
 For en grim, gammel Hex.  
 Men jeg troer, at dette Bytte  
 Kommer ei stort os til Nytte.

De danste Stile — hør — à propos  
 Lad dem herefter være i Ro;  
 Kommer der flere, da vi maaskee  
 Igjen faaer Noget, hvoraf vi kan lee.

Hvis Forfatterinderne  
 Vil mig kysse — da skal  
 Jeg ei mere ad dem lee,  
 Nei, da var jeg nok gal.  
 For et Kys jeg la'er i Stilken  
 Stilene — ja, og Critiken.

## En ny og bedrøvelig Vise

om

to gruelige Syndere, der ikke gik paa Bydens Landevei.

(Skreven til Skræk og Advarsel for alle Ligefinde.)

Mel. Peter Schiøtt.

Det var Worm, som myrede Tønder,  
 Da han traf ham paa hans Bei;  
 Kochow, denne fæle Synder,  
 Myrede Hr. Hindelbey.  
 Worm, han var af simpel Stand,  
 Kochow, han var Adelsmand.

Worm, han drak kun Aquavitten;  
 Men den smagte ham saa godt.  
 Kochow solled i Lafitten,  
 For han var nu mere flot.  
 Kochow aad Posteier glad,  
 Griseteer var Wormsæs Mad.

Denne Worm, som myrede Tønder,  
 Paa de værste Kneiper gif.  
 Kochow, denne store Synder,  
 I en Klub sin Toddy fik.  
 Worm i Trefort aldrig snød —  
 Kochow tidt en „Basse“ nød.

Worms Resourcer havde glippet,  
 Derfor Tønders Liv han tog;  
 Kochow bare for Principet  
 Hinkeldey til Jorden slog.  
 Kochow han var russiskgal,  
 Worm var meget liberal.

Gamle Worm for Politiet  
 Havde megen stor Respect;  
 Kochow tidt en Ven befried  
 Ud af Vægt'rens Varetægt.  
 Worm for Bræstrup Løb sin Vei —  
 Kochow myred Hinkeldey.

Wormses Hoved kom paa Blokken;  
 (Herregud, det stakkels Bæst!)  
 Men Hr. Kochow — han kom nok en  
 Maaned i en Slags Arrest;  
 For i Preussen aldrig man  
 „Ketter“ nogen Adelsmand.

Begge disse fæle Flynd're  
 Jeg nu her besjunget har;  
 Saadan nogle store Synd're  
 Djævelen tilsidst dog ta'er.  
 Lyd mit Raad og gjør som jeg:  
 Gaa paa Dydens Landevei!

## Drifkeviser.

1.

### Røde Druer.

Mel. af Gluntarne.

Røde Druer! Eder vil jeg prise,  
 Eders Viin er Jordens Hjerteblod;  
 Røde Druer, hver en Sorg og Lise  
 Ta'er I bort og gi'er os Kraft og Mod.  
 I hver Druer bygger Glædens muntre Gud,  
 Drik kun ud, drik kun ud,  
 Det er Gudens Bud.

Røde Druer, gennem hele Livet  
 Følger I til Gravens Grændseshjel,  
 Naar til Barnet Navnet bliver givet,  
 Hver en Fader drikker paa dets Vel.  
 I hver Druer bygger Glædens muntre Gud,  
 Drik kun ud, drik kun ud,  
 Det er Gudens Bud.

Røde Druer, naar Gud Amor slynger  
 Om os søde, kjælnæ Rosenbaand,  
 Hver en Yngling høit begejstret synger  
 Til sin Pige med sit Glas i Haand:

I hver Druer bygger Glædens muntre Gud,  
 Drif kun ud, drif kun ud,  
 Det er Gudens Bud.

Nøde Druer, naar i Manddomsalder  
 Træt og mødig bliver Haand og Fod,  
 I vor Ungdomslyst tilbagefalder,  
 I gjengiver os vor Kraft og Mod.  
 I hver Druer bygger Glædens muntre Gud,  
 Drif kun ud, drif kun ud,  
 Det er Gudens Bud.

Nøde Druer, naar ei meer I quæger  
 Dette Støv, som Nanden har forladt,  
 Bennen mindes ved det fulde Bæger  
 Mangen Gang sin gamle Kammerat.  
 I hver Druer bygger Glædens muntre Gud,  
 Drif kun ud, drif kun ud,  
 Det er Gudens Bud.

## 2.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Naar i en munter Vennekreds  
 Man sidder om en Bolle,  
 Og Alle smile veltilfreds,  
 Fordi de nu skal solde,

Da trænge tidt sig Tanker frem,  
 Som Alvor holdt tilbage;  
 Og ofte meget er i dem,  
 Fornuften ei bøv vrage.

Men da ei Mandens Mark hos hver  
 Har samme Boniteter,  
 Ved Soldet, det jo sikkert er,  
 Ei Alle bli'er Propheter;  
 Men Alle blive dog sig selv,  
 Og det er altid Noget;  
 Thi nutildags man vil, min Sjæl,  
 Kun sjelden ud med Sproget.

Sec, naar Juristen faaer en Skurk,  
 Han til den Slutning kommer,  
 At mangan sølle, domfældt Skurk  
 Er bedre end sin Dommer.  
 Og hvis lidt Vandsmag Punschen har,  
 Man kan ham ikke styre,  
 Før han har imod Soldets Fa'er  
 Indledt en Procedure.

En Læge drifter gjerne med,  
 Han siger: Medicinen,  
 Som der er nogen Styrke ved,  
 Af Punschen faaes og Vinen.  
 Og han beviisliggjør, at vi,  
 Som ta'er En paa vor Lampe,

Bed altfor megen Fylderi  
 Tilfids bli'er lutter Svampe.

Den stikkelige Theolog  
 Med fromme Hyrdeminer  
 Reent glemmer Hykleriets Sprog,  
 Naar han til Bollen griner.  
 Han tager sig en dygtig Taar  
 Og synger høit i Salen  
 Og faster Søren Kirkegaard  
 Sin Bibelbog i Stallen.

Den tappre Krigsmand, som i Fred  
 Saatidt sig bange trykker  
 Bag Døren, naar han bare veed,  
 Paa Trappen er en Klykker,  
 Han bliver ved en Bolle flot,  
 Han leer ad Rang og Magten,  
 Ja, selv ad Garnisonscachot,  
 Arrest og Hovedvagten.

En Handelsmand sin Skjødeshynd  
 Bed Bollen ikke mister;  
 Han vise vil med Klem og Fynd,  
 Han ei er en Philister;  
 Han taler læspende og lidt  
 Forsagt, naar han faaer Ordet;  
 Men gaaer tilfids dog reent Fallit  
 Og falder under Bordet.



En Haandværksmand skal og sin Skjærv  
 Os give ved vort Gilde.

Han er saa ligefrem, saa djærv,  
 Og dette klæ'er ei ilde.

Han sjelden gaaer med laante Fjer,

Han ei for Magtsprog bærer,  
 Men hvis han altfor drukken er,  
 Saa vil han bruge Næver.

Høit leve skal den ædle Saft,

Høit leve skal dens Dyrker;  
 Der er i den en Guddomskraft,  
 Som binder, og som styrker.

Seil dristig under Bachii Flag

Og byg kun i hans Rige,  
 Der er en evig Foraarsdag,  
 Og der er Alle lige.

## Institut for Pigebørn.

Et Avertissement fra Frøken Annestine Meier,  
 indrykket i Microscopet uden Betaling.

Med. Lad gamle Dvinderne, hvo vil.

Et Institut i femten Aar  
 Jeg har bestyret her i Byen;

Ei blot fra Sjælland Børn jeg faaer,  
 Men og fra Langeland og Thyen.  
 Thi ved Gramensfesten la'er  
 En yndet Præst jeg holde Talen;  
 Derved den Tro sig udbredt har,  
 Garderet er Moralen.

Vi læse thysk, vi læse dansk  
 Og svensk og norsk, det kan vi „osse,  
 Og fransk — ja, Gud, der tales fransk  
 Af Skolens allerstørste Tosse.  
 I Lærdom gaae vi stadigt frem  
 Og er begunstiget' af Lykken,  
 Og vore danske Stile — dem  
 Gi'er Reitzel ud i Trykken.

Historien kan vi perfect  
 Fra Adam ned til Holofernes:  
 Vi derpaa lægge særlig Bægt,  
 At der om Anden i den værnes.  
 Og fransk Historie og Cultur  
 Vi kjende fra Toulon til Dover,  
 Men det om Madam Pompadour,  
 Det glide let vi over.

Geographien læres med,  
 Og vi er stærke i Physikken,  
 Og vi har megen Færdighed  
 I Chirurgien og Clinikken.

Fornylig var vi hos Dessfort,  
 En Tirsdag — det var os beleiligt —  
 Og hver Elev forsikkred for,  
 Hans Cabinet var deiligt.

Og vi kan strikke, vi kan sye,  
 Og vi kan hækle og brodere;  
 Og vi har lært en ganske ny  
 Methode til at memorere.  
 Da Ridning falder noget svært,  
 Istedetfor vi veltigerer,  
 Og vi har ogsaa Svømning lært,  
 Af Underofficerer.

Ei Skolens Disciplin er slem;  
 Vi tage Alting med det Gode;  
 Det er en overmaade nem  
 Og høist behagelig Methode.  
 Vi har af Lærere kun tre;  
 Men vi har thye Lærerinder,  
 Og ganske hvid og reen som Sne.  
 Man deres Rygte finder.

Hvert Aar vi en Examen har,  
 Naar Sommerferien er omme,  
 Og hver, som Interesse har  
 For Institutet, der kan komme.  
 Og vi kan da faae fabriert  
 Heved en thye Gouvernanter.

Dg strax de blive embarquert  
Til alle Verdens Kanter.

Jeg derfor raader Alle til  
At sætte Piger i min Skole;  
Hos mig de godt dem arte vil,  
Derpaa kan alle Parter stole.  
Af Institutter er der ei  
Et eneste, som mit opveier,  
Ærbødigst undertegner jeg  
Mig

Annestine Meier.

## Brev til en Veninde,

Romanse af Emma G.,

Med. Hornemans Vise om Kunstnercarnevalet: Seg er  
en Pigeil.

Det er en Maaned siden, jeg  
Dig sidste Gang tilskrev,  
Dg derfor vil jeg sende Dig  
I dag et lille Brev.  
Af! hele min Familie  
Paa mig er grumme vred;

Derom jeg nu, Cæcilie,  
 Vil give Dig Bæst.

Skjøndt jeg er over sexten Aar  
 Og stor og gammel nok,  
 Du veed, jeg dog i Skole gaaer  
 Hos gamle Mamsel Bloch.  
 Og der er yderst kjædeligt;  
 Veninde — ja, betænk,  
 Hvor det er høist fortrædeligt  
 At sidde paa en Bænk.

Da Læreren i Dansk var død,  
 Vi fik en ny — og han  
 Er saa aimable og saa sød,  
 Som man vel tænke kan.  
 Jeg neppe kan beskrive ham,  
 Saa deilig seer han ud;  
 Den Nøes jeg tør give ham,  
 At han er halvt en Gud.

Han havde før en Riebelbart  
 — Nu er den raget bort —  
 Den klædte ham saa grumme rart,  
 For den var ganske sort.  
 Jeg seer ham for mig tydelig,  
 Hans Næse, den er græst,  
 Hans Gang er stolt og nydelig,  
 Sa næsten pittoresque.

Hans Blikkes melancholiske Ud  
 Ei Nogen her modstaaer,  
 Og allermindst en Pigelil,  
 Som kun er sexten Aar.  
 Ak! Noget Ubeskriveligt  
 Der i hans Væsen er,  
 Det derfor er tilgiveligt,  
 At jeg fik ham saa kjær.

Han fattig er, jeg veed forvist,  
 Har aldrig Rigdom kjendt,  
 Han boer kun paa en ussel Dvift  
 Og er af Stand Student.  
 Hans Navn jeg ei Dig sige vil:  
 Discret man være bør,  
 Men knap er dog hans Lige til,  
 Det jeg forsikre tør.

En Dag saa fik vi før en Stil,  
 Der hed „Paa Dvisten“ — — og  
 Jeg gav mig selv ei nogen Hvil,  
 Da sat jeg paa den tog.  
 Og da saa tidt i Aanden jeg  
 Studenten for mig saae,  
 Medskrev ret snart med Haanden jeg,  
 Hvad Hjertet tænkte paa.

Og paa sin Dvift han stille sad,  
 Saa deilig og saa klog;

Han vendte langsomt Blad for Blad  
 Af sin Examensbog.  
 Saa kom der en Besøgende,  
 Hvormed han kom i Snak,  
 Saa sad de begge røgende  
 Den fineste Tobak.

Jeg skrev og skrev og skrev og skrev  
 Saa mange smukke Ting,  
 Og Stilen ikke daarlig blev,  
 Men fik poetisk Sving.  
 Og da han nu den rettede,  
 Han kaldte den for god,  
 Og ikke han udslettede  
 En Prik, af hvad der stod.

Saa sagde han: „den Stiil er smuk,  
 Jeg Ug gi'er for den,“  
 Jeg saae paa ham og drog et Suk,  
 Han saae paa mig igjen.  
 Og efter Timeu fulgte han  
 Mig lige til mit Hjem,  
 Sin Elskov ei fordulgte han,  
 Og min brød ogsaa frem.

Hvorledes det nu siden gif,  
 Er grumme snart fortalt;  
 Min Haand, mit Hjerte strax han fik,  
 Og om hans Hals jeg faldt.

Saa var vi da forlovede,  
 Det var uhyre rart;  
 Men at endeel jeg vovede  
 Derved, er soleklart.

Thi Mamsel Bloch har altid sagt  
 Med dyb Indignation:  
 Man skulde ta'e sig vel iagt  
 For hver en Mandsperson.  
 Vi maatte være varlige  
 I Omgang med sli'g Fyr;  
 Thi Mandfolk var meer farlige  
 End Skovens vilde Dyr.

Seg gif en Tid saa lykkelig  
 I denne Elskovsrus;  
 Men ak! da spilled Skjæbnen mig  
 Sit allerværste Puds.  
 Thi da min Kjærest eiede  
 Kun Gjæld og trange Kaar,  
 Hver Nylker mod ham pleiede  
 At være grimme haard.

Hans Skrædder truede ham med  
 Det skumle Slutteri,  
 Og det var netop ligeved,  
 Han kommen var deri.  
 Jeg Taarer græd, de reueste,  
 For ham, min søde Skat,



Dg blundered ei et eneste  
Minut i nogen Nat.

Jeg fik tilsidst en god Idee:

De bedste Stile tog,

Med Frøkenens Tilladelse,

Han af hver Stilebog.

Dg Louis Klein dem trykkede,

Dg Keitzel gav dem ud,

Dg Skrædd'ren, der ham rykkede,

Fik Bogens Overskud.

Dg Frøken Bloch en Tale holdt,

Da Bogen hun modtog;

Thi hun fornøjet var og stolt

Af vores Stilebog.

Hun sa'e: „lad see, I skrive kan

Fremdeles med slikt Held,

Hveranden da vist blive kan

En Clara Raphael.“

Af Goldschmidt blev min Stiil saamen

Selbstændigt recensert;

Den ælle Fyr — han kaldte den

For grumme affectert.

Det skal jeg ikke glemme ham,

Han mig slikt Studsmaal gav;

Nei, nu vil jeg beskæmme ham

Dg blive Scandinav.

Men mest fatalt ved Sagen var,  
 Mistænkksom Moder blev ;  
 En Aftenstund hun fra mig ta'er,  
 Et Brev, som han mig skrev.  
 Til Frøken Bloch hun ilede  
 Med vrede Ord og Blik,  
 Og tænk, — hun ikke hvilede,  
 Før han sin Afsted fik.

Du kan jo nok forstaae min Stræf,  
 Der blev en Hurlumhei —  
 Men da der ei er mere Blæk,  
 Mit Brev nu slutter jeg.  
 Min elskede Cæcilie,  
 Lad snart dit Svar mig see,  
 Og hils saa din Familie  
 Fra deres

Emma G.

---

### En Nutids Recensent.

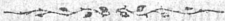
---

Hele den lange Dag han gaaer  
 Hovedstaden omkring med en Hat paa  
 Og sluger hvert æsthetisk Faar  
 Han gratis paa sin Vandring kan faae fat paa.

Men medens han er underveis,  
 Maa Vynyt han ogsaa sig skaffe,  
 Og derfor hos Bistrup og hos Pleis  
 Drikker han Formiddagslaffe.

Fyren han kjender paa en Prif  
 Hver en lille Theaterskandale;  
 Og saa om Kunst og Esthetik  
 Sig et optrukket Uhrværk kan han tale.  
 Med Vrefrygt der lyttes til,  
 Skjøndt Dommen — af ja, den er skjæv kun.  
 Og hvis man trauchere den vil,  
 Saa er den et græsseligt Bæv kun.

Kunsten at recensere flot,  
 Selv en Bog, som han aldrig har seet i,  
 Han kjender saa overmaade godt,  
 Og den kan han s'gu ikke blive Beet i.  
 Men skulde han komme galt derfra,  
 Han retter dog aldrig Fadaisen,  
 Men hvad gjør Hr. Publicum da?  
 Det lader sig tage ved Næsen.



//